

POSTANOWIENIE

29 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 29 listopada 2023 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku D. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.

z udziałem J.G.

o pozbawienie prawa prowadzenia działalności oraz pełnienia funkcji określonych

w art. 373 ust. 1 p.u.,

na skutek skargi kasacyjnej J.G.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie

z 27 kwietnia 2022 r., V Ga 31/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od J.G. na rzecz D. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do zapłaty, tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

(J.T.)

Uczestnik J.G. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie, oddalającego apelację skarżącego w sprawie o pozbawienie prawa prowadzenia działalności gospodarczej oraz pełnienia funkcji określonych w art. 373 ust. 1 p.u. prowadzonej z wniosku D. sp. z o.o. w O.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, a także oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Tylko w odniesieniu do ostatniej z wymienionych przyczyn kasacyjnych skarżący przedstawił uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, sprowadzające się do stwierdzenia, że „w postępowaniu nie została określona przesłanka winy uczestnika, a jest to element konieczny do orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej”.

Brak uzasadnienia tezy o istnieniu w sprawie (niesprecyzowanego) istotnego zagadnienia prawnego oraz o potrzebie wykładni (niewskazanych przez skarżącego) przepisów prawnych sprawia, że odniesienie się do wystąpienia tych przyczyn kasacyjnych nie jest możliwe. Co się tyczy natomiast stanowiska o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, to należy przypomnieć, że oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu

skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Przytoczone wyżej *in extenso* stanowisko uczestnika, wyczerpujące przedstawione przez niego motywy wniosku, nie przekonuje, by skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona w opisanym wyżej rozumieniu. Wobec braku szerszego wyjaśnienia można jedynie domniemywać, że kwestionowana jest w ten sposób dokonana przez Sąd Okręgowy ocena, iż uczestnik ponosi winę w niezłożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości spółki. Wyrażenie przez skarżącego niezadowolenia z tego stanowiska Sądu nie świadczy jednak o oczywistej zasadności skargi, zwłaszcza w zestawieniu w zawartym w uzasadnieniu orzeczenia stwierdzeniem, że skarżący „przyjął taki model działalności, w którym co do zasady nie regulował należności wobec wierzycieli”.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono mając na względzie sporne interesy uczestników, ich wysokość ustalając na podstawie § 8 ust. 1 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

[a!]